

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας τρεῖς 3 δραχ.
Διὰ μῆνας ἑξῆς 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας τρεῖς 4
Διὰ μῆνας ἑξῆς 7
Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσιν εὐκολίαις
χρῆριν τῆν συνδρομὴν των κατὰ
μῆνα. δραχ. 1
Τιμὴ καταγραφῆς ἀγγελιῶν λε-
πτὰ 15 ὁ στίχος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι (ΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ).

Ἀθήναι, τῆν 25 Ὀκτωβρίου 1852.

Αἱ συναρῶμαί γίνονται.

Παρὰ τοὺς Κ. Κ. διδασκάλους καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν Τεχνότρομων ἐν τῇ ἡμεδαυῇ.
Εὐδὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοὺς Κ. Κ. Ἑλλήν. Προξένους καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους ἐπιτρόπους τοῦ ἐκδότης.
Πᾶσα δοσοληψία ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπόλου Τυπογράφου.
Ἐκδίδεται ἑπταετής ἑβδομάδος, κατὰ Σάββατον.

Περὶ ἀρχῆς τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ ἐπινοήσις τοῦ δημοσιεύειν κατὰ κειροῦς ἐγγράφως εἰδήσεις, τοιούται ἢ ἀρχὴ τῆς συστάσεως ἐφημερίδων ἀνήκει ὡς καὶ πολλὰ ἄλλαι ἐφευρέσεις εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ μεταξὺ τῶν ἑνετῶν καὶ τοῦ δευτέρου Σιλομάνου ἐν Δαλματίας πόλεμος παρέσχεν ἀφορμὴν κατὰ τὸ 1563 ἐν Ἑνετίαις εἰς σύνταξιν τοιούτων εἰδήσεων. Τὰς περὶ τοῦ πολέμου τούτου καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐρχομένης εἰδήσεις ἐγγράφον ἐπὶ χάρτου, καὶ ἐκοινοποιοῦν εἰς τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ μανθάνωσι ταύτας διὰ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ εἰς ὠρισμένα μέρη. Οἱ συνερχόμενοι ἐνταῦθα ἵνα ἀκούσωσι τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ σημειώματα ταῦτα (notizie scritte) νῆα ἐπλήρουν, ὡς δικαίωμα ἀκρόασης ἐν νόμισμα, μὴ ὑπάρχον ἐτι πλέον ἐν χρήσει, ὀνομαζόμενον Γαζέττα. Ὡς ἐκ τούτου ὠνομάσθησαν κατόπιν καὶ ἐν Ἰταλίαι καὶ ἐν Ἀγγλίαι καὶ ἐν Γαλλίαι αἱ ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν λαβούσαι ἐφημερίδες Γαζέτται. Ἄλλοι τινες ἐτομολόγοι εἶναι γνώμης ὅτι τὸ ὄνομα Gazzetta παράγεται ἀπὸ τὸ Gazzera, ὅπερ σημαίνει κίσσα, τὸ πτηνόν· δηλαδὴ φλυαρίαν ἢ στρωμυλίαν. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ λατινικοῦ gaza=θησαυρός (ἑλλ. γάζα, λέξις Περσικὴ) τὸ ὁποῖον κατὰ παρέκτασιν ἐγένετο gazetta τοιούται μικρὸς θησαυρός νέων· καὶ τὴν παραγωγήν ταύτην παραδέχονται μάλιστα οἱ Ἰσπανοὶ ὀνομάζουσι δὲ οὗτοι καὶ Γαζετίστας (gazetiste) τοὺς ἐφημερίδων ἐραστὰς. Τῶν δὲ Γερμανῶν τὸ zeitung=ἐφημερίς παράγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας λέξεως theidinge σημαίνον δηλοποιῆσιν, εἰδήσις, ὡς τῶν Ἀγγλῶν τὸ tidings καὶ τῶν Σουηδῶν τὸ titingar· καὶ ταῦτα περὶ τοῦ ὀνόματος.

Τῶν χειρογράφων τῆς ἑνετίας γαζετιῶν ἐξηκονταετῆς σειρά εὐρίσκειται ἐτι εἰς τὴν ἐκ Φλωρεντίας Μαγλιαβέλειαν βιβλιοθήκην. Ἡ πρώτη τακτικὴ ἐφημερίς ἦτον μηνιαία· ἐκδιδομένην χειρογραμμένον κυβερνητικὸν φύλλον ἐν Ἑνετίαι· ἢ Ἑνετικὴ αὕτη ἐφημερίς ἐξήκολούθει νὰ διανέμῃται χειρόγραφος καὶ μετὰ τὴν εὑρεσιν τῆς τυπογραφίας μέχρι τέλους τοῦ 15. αἰῶνος καὶ ἐτι ἀργότερα. Οἱ πρότεροι δημοσιεύσαντες ἐφημερίδας ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν menanti=ἀπειλητῆρες, διότι, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Βοσσίου, σκοπὸν εἶχον, συνήθως, νὰ διαδίδωσι δυσφήμους σκέψεις, διὰ τῶν ἀκολάστων αὐτῶν ἐφημερίδων διὰ τὸ ὅποσον καὶ ἀπηγορεύθη ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν ἐν Ἰταλίαι δι' ἰδίου διατάγματος bulla τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 11. Ἄλλος δὲ παράγει τὸ ὄνομα menanti ἐκ τοῦ ἰταλικῶν menare σημαίνοντος διαδίδειν, καθοδηγεῖν· ὅπερ ἐστὶ πιθανώτερον. Δὲν εἶναι δὲ ἀπο σκοποῦ νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα, ὅτι οἱ χωρικοὶ τοῦ Μέλκεμβουργ ὀνομάζουσι μέχρι τοῦ νῦν τὰς ἐφημερίδας συνήθως lögenblat=ψευδοχάρτα· καὶ ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι παρομίαν καὶ μέχρι σήμερον ἐν χρήσει λέγουσιν· ψεύδεται ὡς ὁ τύπος (er lügt wie gedruckt) ὅτεο ἔχει πιθανῶς τὴν ἀρχὴν του ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων ἐφημερίδων. Περὶ τῆς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην διαδόσεως τῆς συνθηλαίας ταύτης, περὶ τῆς παρ' αὐτοῖς ἰστορίας τῆς ἐφημεριδογραφίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θέλουμεν πραγματευθῆ ἐν τοῖς ἐπομένοις.

—οοο—

Περὶ Ἀμαζόνων.

Αἱ Ἀμαζόνες ἦσαν πολεμικὸν φύλον γυναικῶν, οὐσιῶδες μέρος ἀποτελοῦν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῶν μαρτυρικαὶ συμφωνοῦσιν ὅτι αὐταὶ καθήγοντο ἀπὸ τῆν περὶ τὸν Καύκασον χώραν, καὶ ὅτι ἡ κυριώτερὰ κατοικία αὐτῶν ἦτον ἡ παρὰ τὸν Θερμῶδοντα ποταμὸν χώρα, πλησίον τῆς νῦν Τραπεζούντος. Ἐντεῦθεν εἰσεβάλλον κατὰ διαφόρους καιροὺς εἰς τὴν Θράκην, τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Συρίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ

τὴν Λιβύην. Ὄλη ἢ περὶ τὸν Θερμῶδοντα χώρα ἐκκτικαίτο μόνον ὑπὸ αὐτῶν, ὑπὸ βασιλείας κυβερνωμένων. Ὅρος ἐχώριζε τὴν κατοικίαν αὐτῶν ταύτην ἀπὸ τῆν τῶν Γαργαρίων, πρὸς τοὺς ὀποίους ἤρχοντο ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ τεκνογονίας χάριν. Ἐάν τὰ τιετόμενα ἦσαν θήλας, ἀνέτρεφον ταῦτα αἱ μητέρες καὶ ἤσκουν αὐτὰ εἰς τὰ συνήθη αὐτῶν ἔργα, πολεμικῆν, ἵππασίαν, κινήσιον, γεωργίαν κτλ. καὶ ἀπέκοπτον ἢ ἐπέκαιον, κατὰ τὰ μυθολογούμενα, τὸν δεξιὸν ἐκάστου μαζόν, διὰ νὰ μὴ γίνεταί ἐμπόδιον εἰς τὴν χρήσιν τοῦ τόξου· ἐάν δ' ἄρῆνα ἢ ἀπαστέλλοντο εἰς τοὺς Γαργαρίους ἢ ἐφρονέοντο (Στράβ. 1α, 503 ἐπ. διόδ. Β. 45—Γ. 52. Ἰουστίνος 11. 4.) Οἱ κυριώτεροι παρ' αὐταῖς θεοὶ ἦταν ὁ Ἄρης καὶ Ἄρτεμις ἢ Ταυροπόλος. Εἰς αὐτὰς ἀποδίδεται ἡ κτίσις τῆς Ἑρέσου, τῆς Σμόρνης, τῆς Κύμης, τῆς Μυρρίνης, τῆς Πάρου καὶ ἄλλων πόλεων ἐν τε τῇ μικρῇ Ἀσίαι καὶ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου. Καὶ ὁ μὲν Στράβων ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρχσεως τοιούτου γυναικεῖου φύλου, ὁ δὲ Διοδώρος ἐκθέτει τὰ περὶ αὐτῶν ὡς ἱστορικὰς ἀληθείας· ὅτι δὲ αὐταὶ ἐθεωροῦντο μέχρι τῶν νεωτέρων ἤδη χρόνων ὡς ἀληθῶς καὶ ἱστορικῶς ὑπάρχουσαι, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς παραδόσεως ὅτι, ὅτε Ἄλεξανδρος ὁ μέγας ἐπλησίκεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμαζόνων, ἡ βασίλις αὐτῶν Θαλπητρίς ἐσπευσε πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ τεκνογονήσῃ ἐκ τοῦ μεγάλου τῆς Ἀσίας κατακτητοῦ (Πλουτ. βίω Ἀλεξ. 46).

Τινὰ τῶν μυθολογομένων ἔργων τῶν Ἀμαζόνων εἰσι τὰ ἐξῆς. Ἐναφέρουσιν ὅτι αὐταὶ εἰσεβάλλον εἰς τὴν Λυκίαν ἐπὶ βασιλείας Ἰοβάτου, ἀλλὰ κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ εὐρεθέντος τότε ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἰοβάτου Βελλεροφόντου (Ὁμηρ. Ἰ. Ζ. 186 Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 17). Εἰσεβάλλον ἐτι εἰς τὴν Φρυγίαν, ἐνῶ ὁ Πριάμος ἦτον ἐτι νέος, καὶ ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Φρυγοὺς καὶ Τρωάς (Ἰλ. Γ. 189 ἐπ.). Τὸ παρὰ τοῦ Εὐρυπθέως εἰς τὸν Ἡρακλέα ἐπιβληθῆν ἑναντον ἄθλον ἦτον, νὰ λάθῃ τὴν ζώνην τῆς βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων Ἰπολύτης· ἡ τις ἦτον τῆς βασιλικῆς αὐτῆς ἐξουσίας τὸ σύμβολον, ὅπερ εἶχε λάθει παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἄρεως (Ἀπολλοδ. Β. 5. 9. Διοδ. Δ. 16, Ἰγν. μυθ. 30. Κουίντ. Σμυρ. 11. 244). Ἐπὶ Θησεῶς ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ πρὸ τούτου εἶχεν ἐκστρατεύσει ὁ Θησεύς κατ' αὐτῶν καὶ ἀπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἀντιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἰππόλυτον ἢ Δημοφῶντα (Πλουτ. α. 2. Πλουτ. Θησ. 31 33. Αὐστ. ἐπιταφ. 3). Περὶ τὰ τέλη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου αἱ Ἀμαζόνες, ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτῶν Πενθεσίλειαν, ἤλθον πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, ἀλλ' ἡ Πενθεσίλειαι ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (Κουίντ. Σμυρ. Α. 669 Πλουτ. ε. 11. 2, Φιλοστρ. Ἡρ. 10. 19. Οἱ ἀρχαῖοι ἀναφέρουσι καὶ ἄλλο ἔθνος ἀμαζόνων ἐν Ἀφρικῇ. ἐνθα ἔλαμον κατακτήσεις πλείστας ὑπὸ τὴν ἐκυτῶν βασιλίαν Μυρμένην· καὶ ἄλλας ἐν Σκυθίαι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κλάδοι τῶν ἐν Ἀσίαι. Καὶ πρῶτον μὲν αὐταὶ προσέβαλον τοὺς γείτονας αὐτῶν Σκύθας, ἐπειτα ὁμοῦ ἐνωθεῖσαι δι' ἐπιγαμιῶν μετὰ τούτων, προσέβησαν εἰς τὴν Σαρματίαν, ἐνθα κατασταθεῖσαι, ἐγέννησαν ἐκ τῶν Σαρματῶν ἢ Σκυρομαρτῶν μεγαλήτορας παῖδας.

Τὸ περὶ Ἀμαζόνων ζήτημα, τί ἦσαν αὐταὶ πραγματικῶς, ἢ μᾶλλον πόθεν ἐπήγασεν ἢ πίστις ὅτι ὑπερβέποτε τοιαύτη γυναικῶν φυλὴ, ἐδοκίμηθη πολὺ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ ὑπὸ τῶν σημερινῶν συγγραφέων. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει (δ. 100) ὅτι εἰς τὴν Σκυθικὴν διάλεκτον τὸ ὄνομα αὐτῶν ἦν Αἰόρπατα, ὅπερ σημαίνει, κατ' αὐτὸν Ἀνδροκτόνοι. Τὴν ἑλληνικὴν ὀνομασίαν Ἀμαζόνες· παράγουσι συνήθως ἐκ τοῦ μαζός, καὶ σημαίνει ἡ ἀνευ μαζοῦ, ἢ ἀνευ θηλάσεως ἀνατεθραμμέναι, ἢ ἔχουσαι ἰσχυροὺς μαζοὺς, ἢ ἕνα μόνον μαζόν, κατὰ τὰς διτιφόρους τοῦ α σημασίας (Φιλοστρ. ἀνωτ. Εὐστ. Ἰλ. σελ. 402). Ἄλλοι παράγουσι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆν Κιρκασικὴν λέξιν μάζα, ἣτι σημαίνει Σελήνη, ἢ ἀπὸ τὸ ἐμμέτση (emmetech), ὅπερ κατὰ τινὰ Καυ-

καταγινώσκοντες, λέγουσαν ότι ήταν το πρωτόθενον αὐτῶν ὄνομα. Ἐκ τῶν διαφόρων τρόπων, δι' ὧν ζήτησαι τὰ ἐξοικιστικά τῆν ἀρχὴν τῶν περὶ τῶν Ἀμαζόνων μυθολογουμένων, οἱ ἐξῆς δύο εἶναι μάλλον σημεῖωσις ἄξιαι.

1. Ὁ ἰδιοῦν τρόπος τοῦ ζῆν τῶν κατοικοῦντων χώρας τινος παρὰ τὸν Κανακσον γυναικῶν, ἐπελευθύντων ἐργα ὑπὸ ἀνδρῶν μόνων ἐν ἄλλαις χώραις πραττόμενα, εἶτι δὲ καὶ ἀνδραγαθήματα πολλὰ αὐτῶν καὶ ὑπὸ ἀρχαίων ἀναφερόμενα, καὶ ὑπὸ νεωτέρων περιηγητῶν παρατηρήματα, διαδοθέντα δὲ ἀριστερῶς καὶ συγκεχυμένως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, παρέσχον ἀφορμὴν εἰς αὐτοὺς τὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον ἀρρηφίλον γυναικῶν γένος. Τὰς δὲ οὕτω διαδοθείσας φήμες ἐτροπολόγησαν καὶ ἐκόσμησαν μετὰ ταῦτα αἱ ὑπερβολαῖς παραδόσεις καὶ ἡ ποίησις.

2. Ἄλλοι νομίζουσι ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἦσαν κατ' ἀρχαίαι ἰέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος (Σελήνης), τῆς κατὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν Ἀσίαν λατρουμένης, καὶ ὅτι ὑπ' αὐτῶν εἰς πολλὰ μέρη ἐκυστήθη ἡ λατρεία αὐτῆς. Ἐκ τῆς ὀνομασίας δὲ συμπεραίνουσι οὕτοι, ὅτι αἱ ἰέρειαι ἠκρωτερίας τὰ ἐκ τῶν σώματα, ἀποκόπτεσαι τοῦς μαζοῦς αὐτῶν, καθὼς οἱ λεγόμενοι Γάλλοι καὶ ἄλλοι ἰέρειαι ἐπίτας ἠκρωτερίας ἐκ τῶν σώματι καὶ ὅτι αἱ Ἀμαζόνες οὐκ ἔπαυσαν χαρακτηρὰ ἀνδρῶς ἐν γυναικίῳ φύλῳ, ὡς οἱ γάλλοι εἰκόμην γυναικίῳ χαρακτηρὰ ἐν ἀνδρικήῳ φύλῳ, ἄλλ' εἶναι ἀπὸ τῶν πρῶτων ἡ ἀποδειχθῆ ἡ ὑπερβασίς ἰερῶν τοιούτων, καὶ δεῦτερον τὰ δεῖξαι, πῶς ἠδυνήθησαν αὐταὶ τὰ κάρμωσι τοὺς ἀνδρῶν καὶ πιστεύωσιν, ὅτι ὑπάρχει δλον γένος γυναικῶν τοιούτων. Εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἰδέας αὐτῆς οὕτῃς ἡ ποίησις συντελεῖ οὐδ' αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις, περὶ τῶν ἀμαζόνων μὴ ὑπερχοσῶν δὲ θετικῶν ἀποδείξεων περὶ ταύτης, ἢ πρῶτη ἰδέα μένει μάλλον παραδεκτὴ (ὁ Muller Ὀρχ. 356). Ἡ παράστασις τῶν μεγάλων τοιούτων γυναικῶν ἐπιποχάλησε πολλὴ τοὺς Ἕλληνας καλλιτέχναις. Σῶζονται πληθεὺς ὑμῶν τῶν ἔργων, οὐκ ὡς ζωγραφικά εἰς ἀγγεῖα, εἰς τοίχους, εἰς ἀνάγλυφα καὶ σφραγιδογλυφαὶ περιτάνοντα ταύτας πρὸς ἀνδρας μεγαλένας. Τὰ περιφωρότερα τῶν καλλιτεχνικῶν τοῦτων ἔργων, τὸ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Ἀθηνῶν Στῆς, παρεστάνον τὴν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχην τῶν Ἀμαζόνων, γραφὴ Μίκωνος (Παισ. Α. 15 § 2), τὸ ἐν τῇ ὄσπιδι τῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸ ἐν τῷ ὄρει (Ἰασι) τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἔργον Φειδίῳ (Παισ. δ. 17. § 2). Καὶ εἰς τὸ αἶτωμα τοῦ Νεῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπῳ ἦσαν πεποιημένα Ἀμαζόνες ὑπὸ τοῦ Ἀλικούργου (Παισ. Ἐ. 19 § 2). Περὶ τῶν σωζόμενων ἀφρομωμάτων τῶν Ἀμαζόνων καὶ τοῦ ἠκατισμοῦ αὐτῶν ὁ Muller ἐγχειρίδιον περὶ τῆς ἀρχ. τέχνης §. §. 365, 417. εἶτι δὲ καὶ Ῥόδες ἐν τῇ ἡμ. γλώσσῃ.

—ooo—

Αἱ περὶ οἰτου δατάξεις παρὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους. Ἡ Ἀττικὴ παράγουσα ἀριθμὸς οὐκ ἔλαττα καὶ σταφυλάς, δὲν ἦτον διὰ τὸ λεπτότατον αὐτῆς ἐπιτηθεία εἰς γονιμοποιεῖν δημοτικῶν καρπῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πληθυσμὸς ἦτον μέγας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὁ ἐγγύριος οἶτος δὲν ἐπάρκει εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου, ἠναγκάζοντο τὰ φέρωσιν ἐξώθεν τοιούτων. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Βοικίου, μὴ οὐσιωδῶς διαφέροντας ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων συγγραφέων, κατέχουσι τὴν Ἀττικὴν 135000 ἐλευθεροὶ καὶ 365000 δοῦλοι. Ἡ δὲ γῆ, ἔσταν 64000 □ σταδίων ἔχουσα, παράρχην ἐστῆσις δύο περίπου ἐκτομμύρια μέδιμωνος γωνιμῶν, τὸ πλεῖστον κρήνη. Ὁ μέδιμνος ἦτον ἴσος 48 ἀττικῆς χροῖνις, εἰ δὲ χροῖνις ἐθεωρεῖτο ἰκανὴ ἡμερησία τροφῆ ἑνὸς δούλου. Καταναλίσκοντο ἐτησίως εἰς ὄλον τὴν Ἀττικὴν 3,000,000 μέδιμνοι, τὸ 1/3 τῶν ὅσων εἰσάγετο ἀλλοτρίων τ. ε. ἐκ τῶν παρῶν τῶν Ἑλλήνων Πόντου πόλεων, κυρίως δὲ ἐκ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Πολλὴν ποσότητα ἔφερον καὶ ἐκ τῆς Συρίας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀσῆς, τῆς Κύπρου, τῆς Ῥόδου, τῆς Σικελίας καὶ τῆς Εὐβοίας. Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν πολλὰ ἐπιμελεῖς εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσωσι ἀρῶν ἐπιτροπήναι οἰτου εἶρον λάθει πρὸς τοῦτο πρῶτον καὶ ὁ νομοθέτης καὶ ἡ κυβέρνησις. Τὸ Σύνθη ἀρρωτήριον ἦτον ὄχι νομίζον διὰ τὰ κέρμωσιν ἀσφαλῶς τοῦτο αἱ σιταγοὶ ὀικιάδες. Συνώδεον πολλὰς πολεμικὰ πλοῖα τὰ σιταγοῦ, (παραπέμπειν τὸν οἶτον) διὰ τὰ προβάλλωσιν αὐτὰ ἀπὸ ἐξωτερῶν. (Δημοσθ. περὶ Στεφ. 250, 251 Πόλυκλ. 1211). Ὅτε Πόλυκλ. ὁ τῶν Λακεδαιμονίων Νύαρχος ἦτον

προσωμίμενος ἐξώθεν τῆς Αἰγίνης, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιβάντες τῶν πλοίων αὐτῶν μετὰ σπουδῆς ἐπὶ πλοῖον αὐτῶν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Χαθρίου, διὰ τὰ δυνήθαι τὰ μέγα Ῥερισσοῦ τῆς Εὐβοίας φθάσαντα ἦδη σιταγοῦ πλοῖον, νὰ καταπλεύωσιν εἰς τὴν Πειραιῶ ἀσφαλῶς. (Ξενοφ. ἔλλ. 3. § 61).

Ὁ φίλιπος προσέβαλλον τὸ Βυζάντιον κύριον σκοπὸν εἶχε ὑποτάσων αὐτὸ, νὰ γίνῃ κύριος τοῦ Ἑλλησπόντου, διὰ τὰ δινάται νὰ παρανοχλῆ τὴν σιταγομῆσαν τῶν Ἀθηναίων. Ἐνεκα τοῦτου κατέβαλον ὁ Δημοσθένης τοσαύτας προσπάσις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Βυζαντιῶν, διὰ τὸ ὄχι τὸν δικαίως καυχῆται (περὶ Στεφ. 254. 307. 326).

Τὰ μέτρα, ἅπερ εἶχον ληθῆ παρὰ τοῦ νομοθέτου, ὡς πρὸς τὴν ἐπέλεξιν τοῦ οἰτου, ἴσως φαίνονται αὐστηρὰ καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἀκριβὴς ἀποδεικνύουσι ἐν τοσούτῳ τὴν περὶ τοῦτου μέριμναν τοῦ δήμου. Ἐξασφαλῆ οἰτου ἦτον αὐστηρῶς ἀπγορευμένα. Δὲν ἐπιτρέπετο εἰς οὐδὲν Ἀθηναίων ἢ μέτοικον νὰ φέρῃ ἀλλοτρίους οἶτον εἰμὴ μόνον εἰς Ἀθήνας (σιταγοῦ ἀλλοσε ἢ Ἀθῆναζε). Κατὰ τῶν παραδεικῶν τῆς ἀπγορευῆσαι ταύτας κατεγινώσκετο θάνατος (Δημοσθ. κ. Φορμ. 918 Λυκούργ. κ. Λεωκρ. 151 ἐκδ. Στεφ.). Ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Πειραιῶ φερόμενον οἶτον μετακομίζοντο εἰς τὸ ἄστῃ τὰ 2/3 πρὸς πόλην (Ἄρποκρ ἐν λ. ἐπιμελεῖται ἐμπορίου). Δὲν ἐπιτρέπετο εἰς οὐδὲν νὰ δανείη χρέματα εἰς πλοῖον, ὅπερ δὲν ἀπέπει, ἐπὶ ἐπιπυ συνόχῃ, νὰ φέρῃ ἐπιστρέφον φορτίον, μέρος τοῦ ὅσπου νὰ ἴται οἶτος. Ἄν ἐμπορὸς τις, ἢ κεραταιοῦχος, ἢ ὁποῖδῆποτε ἄλλος, προκατέβαλλε χρέματα ἢ ἐπιμώνας ἄλλως ἐναντίον τῶν νόμων, οὐχὶ μόνον ὑπέσταντο εἰς ποινὴς καὶ ζημίας, ἀλλὰ καὶ τὸ συμβόλαιον αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἄκυρον καὶ μὴ ὑπάρχον. Ὁ δανειστὴς δὲν ἠδύνετο νὰ ἐπιτήρησιν τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων αὐτοῦ, οὕτως νὰ κέρη περὶ τοῦτου ἀγωγὴν, (Δημοσθ. π. τ. Λακρ. §. 941). Αἱ κατὰ τῶν παραδεικῶν τῶν περὶ οἰτου νόμων μνημοῖσις ἐγένοντο ἐνώπιον τῶν ἐπιμελετῶν τοῦ ἐμπορίου. (Meier Att. proc. 87.)

Περὶ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλήσεως τοῦ οἰτου ἐκείνου αὐστηρὰ διετάχθη. Κατὰ τῶν συντηνόντων σιταπολῶν νὰ ἀγοράσωσιν ὄμοιο ὄλον τὸν ὑπάρχοντα οἶτον. ἢ νὰ ὑψώσωσι τὰς τιμὰς, (συναινεῖσαι τὸν οἶτον ἢ συνιστῶσι τὰς τιμὰς) κατεγινώσκετο θάνατος. Εἰς τοὺς σιταπολῶς δὲν συνεχωρεῖτο νὰ κερδίωσιν πλέον τοῦ ἑνὸς ὄβου ἀνὰ πάντα μέδιμνον, καὶ δὲν ἐπιτρέπετο νὰ ἀγοράσῃ τις περισσότερον τῶν πενήνκοντα φορμῶν ἑκάστοτε. (Λυσ. κ. σιταπολ. Δημοσθ. κ. Λυσ. 812.) — Τὴν πώλησιν τοῦ οἰτου ἐφόρουν εἰδικῶς δεκαπέντε σιταπολῶς, πάντες ἐν Πειραιεὶ καὶ δέκα ἐν Ἄστει, ἐνῶ ὄλον τῶν ἄλλων ὄνων τὰς συναλλαγὰς ἐπιτήρουν οἱ ἀγορονόμοι καὶ οἱ μετρονόμοι (Λυσ. ἀνωτ. 165 ἐκδ. Στεφ.). χροῖς τῶν σιταπολῶων ἦτον, νὰ φρονίσωσι ὅστω τὰ εἰσαρχόμενα σιταγοῦ πλοῖα νὰ συμμορφονταίται τὰς περὶ οἰτου διατάξεις, νὰ ἀπογράφωσιν τὸν κομιζόμενον οἶτον, (Δημοσθ. Λεπ. 466, 467.) νὰ ἐπαγγινῶσιν ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀλευροῦ καὶ τοῦ ἄρτου καὶ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ, κατὰ τὴν νόμον διατάξων καὶ τὰ μέτρα ἦσαν ὑπῆρχον νὰ ἀνακαλύπτωσι καὶ καταγγίνωσιν καὶ τὸν ὄλον τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἀρτοπολῶων. Οἱ τὰ χρέε τῶν ταῦτα ἀμελοῦντες σιταπολῶς κατεδικάζοντο εἰς θάνατον, εἰσαρχόμενος τῆς δικῆς δι' εἰσαγγεῖας ἐνώπιον τῆς Βουλῆς. (Platner proc. 11 149.)

Καὶ μὲ ὄλας τὰς προφυλάξεις ταύτας συχνὰ συνέβαινον ἐν Ἀθῆναις σιταδοῖαι, ἢ ἐκ τῆς δυστυχίας τῶν γεννημάτων, ἢ ἔνεκα πολέμου ἢ ἄλλων συμφορῶν. Αἱ ἀρχαὶ κατέβαλλον εἰς τοιαύτας περιστάσεις πολλὰς προσπάσιεις, νὰ θεραπεύωσι τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ ἔφερον μεγάλην οἶτου ποσότητα καὶ ἐπώλουν αὐτὸν εἰς μικρὰς τιμὰς. Εἶχον πάντοτε δημόσια σιταδοῖα εἰς τὸ ὄθειν, εἰς τὸ Πομπείον, εἰς τὴν μακρὰν στολὴν καὶ εἰς τὰ νεώρια. (Πολυδ. ὅ. 45, Δημοσθ. κ. Φορμ. 918). Ἦσαν διωρισμένοι σιταδοῖαι νὰ παραλαμβάνωσιν τὸν ἐπιγορηγόμενον οἶτον, καὶ διευθύνωσι τὴν πώλησιν αὐτοῦ ὁ Δημοσθένης ἦτον ποτε τοιοῦτος (περὶ στεφ. 316). Οἱ ἀποδέται παραλαμβάνον τὸν οἶτον, κατεμέτρων αὐτὸν καὶ δίνωμον αὐτὸν καθ' ὅσπερ μὲν μερίδας. (Πολυδ. Π. 114). Πολλὰς φιλοφροεῖας ἀνδρες ἐκόμζον ἐξώθεν οἶτον ἰδικῶς αὐτῶν δαπάναις, καὶ ἐπώλουν αὐτὸν εἰς μετριώτατας τιμὰς, ἢ δίδωμον αὐτὸν τοῖς χροῖσι ἔχουσι διαρεῖν. (Δημοσθ. κ. Φορμ. 918). Ὁ δῆμος τῶν Ἀθηνῶν ἐλάμβανε δωρεὰς οἰτου παρὰ βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Δεῦκὼν βασιλεῦς τοῦ Βοσπόρου προσήγαγε τοῖς Ἀθηναίοις μεγάλην ποσότητα, ἔλαθε δὲ παρὰ τῆς πολιτείας

τοῦ πρῶτον τῆς ἀτελείας, τιμῆς, χροῖνις, διὰ ψήφισματος τοῦ δήμου. (Δημοσθ. Λεπ. 167, Ίσοκρ. τραπ. 370 ἐκδ. Στεφάνου). Ψευδοπλάτωνος ἡγεμόν Αἰγύπτου ἐστρεπε τοιοῦτο δῶρον (Ὀλυμ. 83, 4) καὶ ὁ Δημιτρίος ὄλ. (118, 2) καὶ ὁ Σπάρτακος βασιλεῦς τοῦ Βοσπόρου ὄληχ ἔτη μετὰ ταῦτα παρομοίως καὶ ὁ Ἀττικῆς Ῥωμαῖος κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. (ὼδ. καὶ Boech πολιτ. οἰκ. Ἀθῆν.).

—ooo—

Βίος τοῦ Ῥήτορος Λυκούργου (1)

Ὁ Ῥήτωρ Λυκούργος ἐγεννήθη ἐν Ἀθῆναις περὶ τὸ 396 π. χ., ἦν δὲ υἱὸς τοῦ Ἐυκλείδου Λυκούργου, ἐκ τῆς γενεῆς τῶν Ἐπεοδουτῶδων καταγομένου. Πρόσθετος εἶτι ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ Πλάτωνι, μετὰ ταῦτα τὴν Ῥητορικήν ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Ἰσοκράτους. Νέος δὲ ἀνεμίχθη εἰς τὰ πολιτικά, καὶ ἐν ἔτει π. χ. 337 ἀνεδείχθη Ταμίης τῆς κοινῆς προσόδου, καὶ ἐξελέχθη ὡς τοιοῦτος, ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ὑποθέσεως τοῦ δήμου, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς περιόδους, παντεταῖαν διαρκούσας ἑκάστης. Διὰ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀνεβίβασε τὴν δημοσίαν ἐνῶσιον πρόσδοτον εἰς 1200 τάγαντα. Ἐνεκα τοῦτου καὶ τῶν ἄλλων ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς διακοσμησεως τῆς ἐκτουτοῦ πατρίδος ἀκαμάτων ἀγῶνων του, περιπονήσατο εἰς ἐκτὸν τὴν γενικὴν τοῦ δήμου ἀγάπην ἐπὶ τοσούτου, ὅστω, ὅταν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀπήτησε παρὰ τῶν Ἀθηναίων, μεταξὺ τῶν ἄλλων πολέμιον τὸν μακεδονικὸν ἄμφοτερον καὶ τὸν Λυκούργον, διότι καὶ οὗτος μετὰ τὸν Δημοσθένη εἶχε πολεμῆσαι, ἀπὸ τῶν χρόνων ἧδη τοῦ Φιλίππου, τὴν μακεδονικὴν πολιτικὴν, ὁ δῆμος ἠρήθη διὰ δειήσεων πρὸς τὸν μέγαν κατακτητὴν τὴν παρῶσιν τοῦτου. Καὶ διεπιστεύθη μάλιστα αὐτῷ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ τῆς δημοσίας τάξεως τὴν διατήρησιν. Ἡ αὐστηρότης τοῦ Λυκούργου περὶ τὴν ἐτελέσιν τῶν νέων τοῦτων καθηκόντων του κατεστάτη παρομιαν. Ὁ Ῥήτωρ οὗτος ἦτον εἰς ἄκρον φιλόκαλος καὶ μεγαλοσθένης τεκμήρια τῶν προτερημάτων αὐτοῦ τοῦτων ἦτον αἱ πρὸς κύριον καὶ χροῖσιν τῆς πόλεως οἰκοδομαί, δι' αὐτοῦ κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ δήμου ἀνεγειρέθη ἢ ἀποπερατωθήσετα ἕνεκα τῆς τιμιότητος αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἰδιώταις παρακατέθητο εἰς χροῖσιν του μεγάλας ποσότητας χρημάτων, ὅτε ἦθελον νὰ ἀπολάβωσι πού ταῦτα ὁ Λυκούργος ἔλαχε καὶ εἰσάγαγε πολλοὺς νόμους, τῶν ὅσων τὴν ἤρησιν καὶ ἐνίρησιν μετὰ τὴν παρὰ τοῦ δήμου ἐπιψήφισιν, ἐπιμαρτέτο ἐθέμερος καὶ ἀμερολήπτως.

Τῶν παρ' αὐτοῦ εἰσαχθέντων νόμων διάταξις εἰς ἀνηρέσειον εἰς τὰς γυναικῶν τοῦ νὰ φαίνωνται ἐρ ἀμιχέαι, κατὰ τὴν ἔορτην τῶν μυστηρίων. Παραβῆται τὸν νόμον τοῦτον ἢ ἰδία αὐτοῦ οὐχέως ἐπιμωρῆθη μὲ ζηνία (πρῶτιστον). Εἰσαχθηεν εἰτι νόμον, δι' οὗ ὄριζετο νὰ ἰδρῶσθαι χαλκοὶ ἀνδριάντες τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σφοκαλέως καὶ τοῦ Ἐυριπίδου, καὶ νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὰ δημόσια ἀρχεῖα ἀντίγραφα τῶν τραγωιδιῶν αὐτῶν. Ἐν τῷ εἰς τὸν Πλοῦτερον ἀποδιδόμενῳ βίῳ τοῦ Λυκούργου μνημονοῖσονται πολλὰ ἀνεκδοτῆ, καταδεχόντα τὸν ἄξιον τοῦτου χαρακτηρὰ, καὶ δεικνύοντα αὐτὸν κἀτονον σπικίον ἀρετῶν, ἄξιον δὲ τοῦ Δημοσθένους σύγχρονον καὶ ὁπαδό. Πρῶστατο πολλὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπιτυχῆς πολλῶν κατήγορος τοῖς δὲ πᾶσι κατηγορήσαντας αὐτοῦ ἔχθροῦς του, εἶν Φιλίππον, δειναρχον, Ἀριστογείτονα, Μινεσίχιμον καὶ ἄλλους, περὶ τὰ τῆλῃ μάλιστα τοῦ βίου του, αἵπειτος ἐνεκα καὶ ἐσεσπόμζε. Ἀπέθανε δὲ ὁ ἐνδεξος οὗτος πολίτης τῷ 323 π. χ. διατελὼν ἐπιστάτης τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. Τῆς πρὸς τὴν πολιτικὴν ὡς ταμίου λογοδοσίας του, παρὰ τοῦ ἰδίου σκυλογορητῆρας, δικασθεῖται εἰτι μέρος. Κατετίπειν ἀποθῆκῶν ἐκ τῆς γυναικῆς αὐτοῦ Καλλιπτοῦς υἱὸς τρεῖς, ὅτινες κατεδίωχθησαν ἀπνηδῶς παρὰ τοῦ πατρικοῦ αὐτῶν ἀσπένδου ἔχθρου Μενεσίχιμου, καὶ εἰτι παρὰ τοῦ Θρακοπέλου ὑπερασπισθησαν δι' αὐτοῦς ὅτε Ἰπερίδης καὶ ὁ Δημοκλής καὶ ὁ Δημοσθένης αὐτό. Τῇ εἰσαγγελίᾳ τοῦ ἀρχοντος Ἀναξαρχάτου, ἀναγερῆ πρὸς τιμὴν

(1) Ῥήτωρ ὁ δῆμος συμβουλεύων καὶ ὁ ἐν δέμα ἀγορεύων. Πῆς πολιτείας Ἀθηναίος μὴ ὀπὸ τοῦ νόμου καλυπόμενος ἔλλεπε νὰ ἐπιπὴ θρησεῖ πρὸς τὸν λαὸν ἐκφορῶμενος, νὰ κέρη προσάσει, νὰ προσηθῆ νόμος. Διακλῶνεται δι' Ῥήτορας ἰδίους οἱ κούρις εἰς τὸ νὰ δημηγορῶσιν ἐν ταῖς συνέλευσεσι τοῦ δήμου. ἀρχοῖσονται Πολιτικῆς εἰς κούριον διὰ τῶν δημηγορῶν. τῶν καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν πώληι ἐπὶ τοῦ δήμου ἐπιψήφισιν, καὶ ταῦτας καταχράμενοι ἦτον καὶ ἔφερον τὸν δῆμον κατὰ τὸ δοκῶσιν αὐτοῖς, ὠνεμζετο δημογραφία.

—ooo—

Αἰγνικαῖα.

Ἰδθμοσιβῆθ. ἔαδρῶν εἰς Αἰγιναν, Πόρον καὶ Τροϊζηνίαν, ὑπὸ τινος Α. Α. περιηγητοῦ. Δὲν εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἂν τὰ περὶ Πόρου καὶ Τροϊζηνίας ἀναφερόμενα ἔχουσιν ἀκριβείας, ὅσων μάλιστα ἀπαιτεῖται εἰς περιγραφῆς τόπων. Τὰ περὶ Αἰγίνης ὄμως λεγόμενα εἶναι πάντως πλημμελῆ. Ἴδοι τι ὁ περιηγητὴς λέγει περὶ τῆς ὄρας ταύτης νήσου. Ἄμα ἀναθῆς ἐπὶ τῆς προκομῆας, ἡ καρπὸν διὰ σου περιπέλλεται ἀπὸ θέαν πόλεως καταδαριζόμενης ὁσιμέραι... ἄδιεργαστα τὰς ἀμόρπους σιωπαλῆς διεξόδοις τις καὶ προαρούσι εἰς κῆρείπια οἰκίῶν δὲν ἀκούεις παρὰ τὴν φωνὴν ἀέκυρορς ἢ τὴν ὄλακην πλωρῶν κινῶς... Μόλις ποῦ καὶ καὶ ποῦ γυναικῆς κεφαλὴ προκῶσται εἰς σεσαθρωμένον παράθυρον ἐλοκομένη ἀπὸ περιέργειαν. Ὄσω παντοπωλεῖα εἰσι τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ κερπωλεῖα τῆς πόλεως, οὐκαὶ κέντρον συναντήσεως τῶν 1500 κατοικῶν τῆς... Διευθύων ὄσον εἰσι εἰς μεμονωμένῃ στήλῃν τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὴν ἀκτὴν πλησίον τοῦ λοιμοκαθηρηρίου κατὰ κτλ. ὁ Ἀπαντώμεν

Ἡ Αἰγίνα δὲν καταδαριζετα διαμέραι κατὰ τὸν περιηγητὴν ἀλλὰ ἀνακαίνετα καὶ κοσμεῖται δι' ἐγέροσως ἀει νέων κανονικῶν καὶ ἐπὶ τὸ στερεώτερον δεδεμημένον οἰκίῳν.

Αἱ διεξόδοι τῆς εἶναι μάλλον τῶν τῆς πρωτευούσας εὐρωμῆς, ἔχει δὲ καὶ πλατείας ἱσοπέδους πλειςῶς ἢ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, ἂν καὶ ἡ πόλις τῆς Αἰγίνης εἶναι μάλις ὡς πρὸς τὴν ἐκτασιν τὸ ἐν ὄρειον τῆς Πρωτευούσας δὲν εἶναι δὲ σιωπαλαι, διότι καθ' ὄλον τὴν πόλιν ἀκούονται τὰ εὐρωμῆα πελακήματα τῶν ναυπηγῶν τῶν εἰς πᾶσαν πλατεῖαν ναυπηγούμενων πλοίων μικρῶς καὶ μεσῆας τάξεως, ἐναγού δὲ καὶ μεγαλυτέρων. Ἐρεῖπια δὲν ὑπαρχουν σχεδὸν παντελῶς, καὶ οὐκ οἶδαμεν ποῦ ποτε προσέκυρουν ὁ μὴ εἰς τὴν ὄδον, ἀλλ' εἰς τὰ σεσαθρωμένα παράθυρα προσέχωι περιηγητῆς.

Ἀλέκτορος φωνῆ τῷ ὄντι πανταχοῦ τῆς νήσου ἀκούεται, πλωρῶνος ὄμως κῶνας οὐδεὶς ἐν Αἰγίνῃ τρέφει, καὶ οὐδὲ ὑπάρχει ἐκεῖ ἀνάγκη τοιούτων. Εἰς τὴν νῆσον οὐτε λύκοι, οὐδ' ἄλλα θηρία ὑπάρχουν, ἐπομῶνες τὰ ποίματα δὲν ἔχουσι φυλακτόρων χροῖαν οὐδὲ αἱ οἰκίαι διότι αἱ ναυτοκλοταί εἶναι ἀγνωστον ἐν Αἰγίνῃ κακῶν πάντες ἀρχυλῶνται εἰς τὴν γεωπονίαν, τὴν ναυπηγίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν. Περὶζόμενοι ἐντεῦθεν αὐτάρκειαν βίου, δὲν καταπερῶσαι ποτε εἰς ἀδικίας κατὰ τοῦ πλησίον, πορῆμοῦ χροῖν προσημῆται παρ' αὐτῆς ὁ εἶς ἀετίας θάνατος ἢ ἡ κλοπή καὶ ἡ κωκυροῖα. Ἀλλ' οὐδεὶς πεινῆ, διότι πάντες ἐργάζονται. Ἰθακαὶ λοιπὸν πλωρῶνων κυνῶν εἶναι ἀγνωστος μουσική εἰς τὰ ὄτα τῶν Αἰγινῶων. Τῆς δ' οἶδατί τὸ ὄτα τοῦ περιηγητοῦ ἐπιπῆς. Ξενοδοχεῖα τῷ ὄντι δὲν ὑπάρχουν ἢ φλοζενία τῶν ἐγγυριῶν κατέστρεπε περιτὴν τὴν ὄστασιν ξενιῶων κερπωλεῖα ὄμως καὶ παντοπωλεῖα, καὶ ὑραματοπωλεῖα καὶ παντὸς εἶδους πωλεῖα ἕρπτανται ὑπὲρ τὰ 100, καὶ ἐτεῦθεν προσημῆονται τὰ διὰ τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας χροῖαθῆ, ἔχι αἱ 1500 κάτοικοι, κατὰ τὸν περιηγητὴν, ἀλλ' αἱ πάντε περιπὸν χροῖαθῆς.

Ἡ στήλη (ἢ μάλλον ὁ κίον), ἢ μόνη ἀρχαιοτῆς εἰς τὴν διευθύνθη ὁ περιηγητῆς, δὲν εἶναι λείψανον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλ' ἴσως

ΔΙΑΦΟΡΑ.

τῆς Ἀφροδίτης· τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τίμνος αὐτοῦ ἀπέχει ὄρας σχεδὸν ὁδὸν τῆς πόλεως, εἰς τὴν θέσιν Μακραθῶνα καλουμένῃ ἐνθά σώζεται ἐπὶ λίθου λευκοῦ καὶ ἐπιγραφὴ, ἐν τῷ ἐκ τῆ ἱδρυμένῳ παρεκκλήσιῳ τῶν Γαζιερῶν, τοῦτο δηλοῦσα, συμφώνως ταῖς ἄλλαις τῶν ἀρχαίων περὶ τούτου μαρτυρίαις.

Πολλὴ δυσμενῆ πρὸς τὴν νέαν καὶ ἀφελῆ Αἰγίαν δέκνυσιν ἐξυτὸν ὁ περιηγητὴς, τοῦτο φαίνεται προῆλθε διότι κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἀπὸ σεσαθρωμένα μόνον παράθυρα προέκυψεν γυναικείαι κεφαλαὶ νὰ τὸν καμαρώσωσι. Ἄς παρηγορηθῆ ὁμοίως, διότι εἶναι οἰκίον τοῖς Αἰγινήταις τὸ ἐτοιμῶς διαγιγνώσκων τὴν ποιότητα τῶν τὴν νῆσον τῶν ἐπισκεπτομένων. Εἶθισται δὲ παρ' αὐτοῖς, περιηγηταὶ τοιοῦτοι ἀπὸ σεσαθρωμένα μόνον παράθυρα νὰ καθορῶνται.

Τὸν λόγον περαίνοντες ἐπιφέρομεν ὅτι ἡ μὲν Αἰγίνα εἶναι πόλις ὁσημέρη ἀκμαζούσα καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω χωροῦσα· οἱ κάτοικοι δὲ αὐτῆς, φιλόπονοι, νοήμονες, τίμιοι, φιλοξένοι, φιλότιμοι καὶ ἐπιχειρηματικοί· εἰς τὰς ὑπὲρ πατρίδος μάχας, ἐδείξαν καὶ κατὰ τὴν Κορινθίαν καὶ τὴν Ἀττικὴν, ὑπὸ ἐγγυρίων ἰδίων ὁδηγούμενοι, ἀνδρείαν καὶ γενναίουψυχίαν παραδειγματικὴν, τὸ αἶμά των ἀχνίζει ἔτι, ὅπου αὐτοὶ ἐπολέμησαν. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ αἰοιδίμου Κυβερνήτου καὶ ἔτι πρότερον, ὅτε ἡ νῆσος αὐτῶν ἦταν τὸ γενικὸν ἀστυλὸν τοῦ ἐλληνικοῦ γένους, ἐβδομηκόντα χιλιάδες γυναικοπαίδων αἰκίων καὶ πνευμένων καὶ παντοιαῖς κατατρυχομένων κακουχίαις, εἶδον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις περίθαλψιν καὶ φιλοξενίαν, εἶναι οἱ παῖδες τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἐν Τροίῃ τὸ πάλαυ. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος· οἱ Αἰγινήται ἀπὸ τὰ πιδία τῆς μάχης εἰς τὰ ἴδια ἐπανελθόντες ἀπέθεσαν τὰ ὄπλα καὶ ἔλαβον θ; μὲν τὸ ἄροτρον, ὅς δὲ τὸν ναυπηγικὸν πέλεκυν καὶ θ; τὸν οἶκον. Δὲν ἐζήτησαν ἀμοιβὰς, διότι αἰσθάνονται ὅτι ἐκάμην πρὸς τὴν κοινὴν πατρίδα τὸ χρέος των· καὶ ἂν σύγχρονοι ἱστορικοὶ δὲν μνημονεύουσιν εἰς τὰς σημειώσεις των τῶν Αἰγινήτων, ὡς ἂν οὐδόλως εἰς τὸν ἀγῶνα μετεσχόντων, θέλουσιν δικαιωθῆ οὗτοι παρὰ τῆς ἐπιούσης γενεᾶς, ἥτις ἐλευθέρως προλήψων, θέλει ἀποδώσῃ ἐν ἐκάστῳ λαῷ τὴν οἰκίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος· σελίδα, καὶ ἡ τῶν ἀγαθῶν Αἰγινήτων δὲν θά εἶναι βέβαια ἡ χειροτέρα.

Ζητοῦμεν συγγνώμην ὅθεν δέον, ἂν ἀπεπληρήθημεν τοῦ προκειμένου. οὐκ οἶδαμεν ὅπως ἄλλως, ἀλλ' οὐδὲ δυνάμεθα τὸ γε νῦν ἔχον, νὰ ἀποδώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν τοῖς φίλοις Αἰγινήταις, ἀνθ' ὧν παρ' αὐτοῖς ἐτύχημεν ἀγαθῶν, εἰμὴ, γράροντες ἀληθείας καὶ περὶ αὐτῶν καὶ περὶ τῆς νήσου αὐτῶν· ἐπιμαρτυροῦσι δὲ τῶν λόγων ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰ κατὰ πᾶν θέρος ἐν αὐτῇ περιπεδημούμετες, ἔνα δροσίζονται ταῖς ἐκεῖ μόνον πνεύματις Ζεφυριτικῆς αὐραῖς, καὶ ὅσοι ἠθέλησάν ποτε ἀπροκαταλήπτως· νὰ ἐρευνησῶσι τὰ κατ' αὐτούς.

Εὐγνωμονοῦμεν ἔτι καὶ εἰς τὸν δόγμα ἡμῖν ἀφορμὴν εἰς ταῦτα περιηγητὴν, βεβαιούντες αὐτὸν ὅτι κατὰ λάθος, φαίνεται, τῷ εἶπε τις ὅτι τὸ Ἀγκίστριον, εἰς ὃ βεβαίως προσωρμίσθη τὸ πλοῖόν του, ἦτον ἡ Αἰγίνα, καὶ διὰ τοῦτο περιέγραψεν αὐτὸ ἀντὶ ταύτης, καὶ ἂν ἔχῃ οὕτω (καὶ ἄλλως βέβαια οὐκ ἔν γε-ἔτιθαι) συγχάσομεν αὐτῷ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, καὶ τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μετασθῆ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν ἀληθινὴν Αἰγίαν, διὰ τὸ τῷ δεῖξωμεν ὅτι ἡμεῖς μὲν ἀλήθειαν λέγομεν, αὐτὸς δὲ πάντως ἐπλανήθη. Π.

—000—

Ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασίᾳ κούδον τὸν λόγον ποιεῖ καὶ ἀνόητον. Πενίτι αἰσχρὸν οὐδαμοῦ μὲν δι' αὐτὴν, ἀλλ' ὅπου δεῖγμα βραθυμίας ἐστίν, ἀκρασίας, πολυτελείας, ἀλογιστίας. Τὸ μὲνησθαι καὶ διὰ χειρῶν ἔχειν, ὡς μάλιστα δυνατόν ἐστι τοῦς λόγους τῷ παλαιῶν, ἐκαπλικιώτατην διατριβὴν ἡγοῦμαι. Φύσεως μὲν ἀρετὴν διατρίβει βραθυμία, φαυλότητα δὲ ἐπανορθοῖ διδασχῇ καὶ τὰ μὲν βράδια τοῦς ἀμελοῦντας φεύγει, τὰ δὲ χαλεπὰ ταῖς ἐπιμελείαις ἀλίσκεται. (Πλοῦτ.).

Παροιμιαὶ ἀρχαίαι.

- Μῦς εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν κολοκύντην ἔφερε.
- Κοινὸν νυκίγιον τοῖς πᾶσι παραμύθιον.
- Φανεῖς ὁ λαγὼς δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους.

Αἰτίως ἐπανήλθεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιηγημένου τοῦ ἔθνους ὁ μυριοπόθητος αὐτοῦ Ἄναξ.

Τὴν ὁγδὸν ἐσπερινὴν ὄραν τῆς Τρίτης, ἐκπερισκρότησι συνθηματικὴ τηλεδρόμων εὐαγγέλισεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας τὴν προσέλευσιν τοῦ Βασιλέως.

Ἐν στιγμή μῦ πάσα οἰκία ἐκινήθη καὶ αἱ ἀγυαὶ τῶν Ἀθηναίων ἦταν πλήρεις πάσης ἡλικίας καὶ παντός φύλου ἀνθρώπων, συβρέοντων εἰς τὴν Ἑρμαικὴν λεωφόρον καὶ τὴν Πειραιεὴν ὁδὸν, νὰ προῦπαντήσωσι τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ἡ Σεβαστὴ καὶ χοριτωμένη Ἄνασσα ἔσπευσε πρώτη εἰς Πειραιᾶ εἰς προῦπαντήσιν τοῦ σεπτοῦ Συμβίου τῆς, παρακολουθουμένη αὐθρομῆτος ὑπὸ τοῦ λατρεύοντος τὴν Μεγαλειότητά της λαοῦ.

Αἱ ἐνόμισαῖδες ζήτησαν καὶ ἀντήχουν μέγρι τὸν περάτων τοῦ ὄριζοντος. Οἱ πυροὶ καὶ αἱ φωτοχυσίαι μετέβαλον τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν.

Θαλερὸν χάραξ δάκρυ κατελείβετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἑλληγος καθορῶντος τὸν Βασιλέα αὐτοῦ υγείας καὶ εὐφροσύνης πλήρη.

Λαμπρὰ ἐπίσης ἦτον καὶ τὰ τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς, τὴν ὁποίαν ἡ τε Κυβερνητικὴ καὶ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ Ἀθηναίων καὶ Πειραιεῶς εἶχον προετοιμασει. Ποτὲ δὲν ἔγεινε εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἀψίς ὠραιότερα καὶ βέλτιον κεκοσμημένη.

— Ἐπίσκοπος Θεβῶν καὶ Λεβαδείας χειροτονεῖται τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ὁ ἱερομόναχος Κ. Ἀβράμιος· Ἀναργύρου Μακεδῶν, ἀνὴρ στολισμένος καὶ μετ' ὅσον γραμμάτων ἰκανὴν καὶ μετ' ἰστορικὰς ἀρετὰς. Συγχάριμεν τοὺς κατοίκους τῆς Βιωτικῆς ἀξιουμένους ποιμενάρχου τοιοῦτου. Ὅσοι δὲ ἄλλοι ἕως τῶρα ἐχειροτονήθησαν εἰ αὐτῷ ὄντι τοιοῦτοι ὅσοιαι πρέπει νὰ ἦναι οἱ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἀξίωμα ἐνδύομενοι. Εἶναι πάσης εὐγνωμοσύνης ἄξιοι οἱ ἐπισπεύσαντες· νὰ δώσωσι εἰς τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν ἀρχιερεῖς τοιοῦτους, κεκοσμημένους καὶ μετ' παιδείαν καὶ μετ' εὐαγγελικὰς ἀρετὰς καὶ ποιμαντορικὴν πρὸς τοῦτοις ἰκανότητα.

— Ὁ φιλόπονος τῆς ἀνατομίας καθηγητὴς Κ. Γ. Δαμιανὸς, τοῦ ὀποῖου τὸ κυριώτερον μέλημα εἶναι πῶς νὰ ὠρελήσῃ περισσότερο καὶ βέλτιον τοὺς ὁμιλητὰς αὐτοῦ, ὥρισεν ἐκτάκτως δύο ὄρας τὴν ἐβδομάδα ἕνα ἐξετάξῃ αὐτούς εἰς τὰ παραδεδωμένα ἐν ταῖς τακτικαῖς τῆς διδασκαλίας του ὄραις μαθήματα, καὶ νὰ λύῃ τὰς ἀπορίας των, ἐὰν τυγῆ, ἔχουσι ταιαύτως. Τὸ μέρον τοῦτο τοῦ κυρίου Δαμιανοῦ εὐχρέστως τὰ μάλιστα τοὺς φιλομαθεῖς μαθητὰς του, ὡς λίαν εἰς τὴν πρόβδον αὐτῶν συντελεστικὸν, δι' ὃ καὶ ὑπερευγνώμονοῦσιν αὐτῷ, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ κύριος καθηγητὴς θέλει ἐξυκολουθήσει οὕτω ποῖων καθ' ὅσον τὸ ἔτος. Ἴσως τὸ ὀφέλιμον τοῦτο παράδειγμα τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀνατομίας μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι ἐπιμελεῖται· καθηγηταὶ χάρι τῶν μαθητῶν των.

— Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς ἐφημερίδος Ἐλπίδος ἐδημοσιεύθη σύντομος βιογραφία τοῦ μακαρίτου Δομνάνδου, γραμμένη παρὰ τοῦ κυρίου Π. Ἀργυροπούλου Πρωτανοῦ. Ἐν αὐτῇ ἐκθέτονται ἀρετῶς καὶ εὐκιρηνῶς αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀνδρός, τοῦ ὀποῖου τὴν ἀτίρησιν ἐβρήνησε πρὸ ὀλίγου ὄρας ὁ ὅμιλος τῶν ἀγαθῶν φίλων καὶ γνωρίμων του καὶ τῶν ἀκροατῶν ποτὲ τὰς παραδόσεις του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

— Ἐβασεν ἐνταῦθα μετὰ σπουδῆς ταχυδρόμος ἐκ Λονδίνου φέρων, ὡς φημίζεται, ἔγγραφο ἀφορῶντα τὸ περὶ διαδοχῆς ζήτημα.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλιτικῆς Δημοκρατίας ἀπέλυσε τῆς φυλακίσεως τὸν Ἀβδὴλ Καδὴρ, τὰξος τόπον τῆς μελλούσης αὐτοῦ διαμονῆς τὴν Προσαν, ἔθα διαμένων θέλει λαμβάνει σύνταξιν παρὰ τῆς Γαλιτικῆς Κυβερνήσεως. Ὡρκίσθη δὲ προηγουμένως ἐπὶ τοῦ κορανίου ὅτι δὲν θέλει διαταραξῆ τὰς ἐν Ἀλγερίᾳ κ.λ. κατακτήσεις τῆς Γαλλίας.

— Ὁ ἴδιος Πρόεδρος Ναπολέον προσεκάλεσε τὴν Γερουσίαν τῆς Γαλλίας· ν' ἀποφανθῆ, ἐὰν εἶναι καιρὸς τῆς συστάσεως τῆς αυτοκρατορίας, κατὰ τὴν πολλαχῶς ἐπιδειχθείσαν ἔρεσιν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, διὰ νὰ καλεσθῆ τὸ ἔθνος εἰς τὴν νομιμοποίησιν τῆς μεταβολῆς ταύτης διὰ τῆς ψήφου του.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὅδος Ἀθηνᾶς (ἀριθ. 274.)